

คำเทศนา รื้อฟื้นหัวใจแห่งผู้รับใช้
 ข้อพระคัมภีร์ ยอห์น 21:1-17
 โดย อาจารย์เกียรติศักดิ์ สุนทราวีรัตน์
 จัดทำเมื่อ 10 พฤษภาคม 2015

คำนำ:

เหตุการณ์ในตอนนี้เป็น การปรากฏตัวครั้งที่ 5 หลังจากทีพระเยซูทรงฟื้นจากความตาย แต่สำหรับพวกอัครสาวกแล้ว นับเป็นครั้งที่ 3 ซึ่งทรงปรากฏกับพวกเขาที่ริมทะเลสาบกาลิลี หรืออีกชื่อหนึ่งเรียกว่า ทะเลทิเบเรียส เรื่องการคืนพระชนม์ของพระองค์นั้นประจักษ์แจ้งแก่พวกสาวกแน่ๆ เพราะนอกจากจะได้ยินคำบอกเล่าแล้วพวกเขายังได้พบพระองค์ในห้องชั้นบน และโรมัสได้เอานิ้วแหยงเข้าไปในรอยบาดแผลของพระองค์ด้วย แต่สาวกกลับชวนกันไปทำอาชีพเดิมของตนเหมือนก่อนทีพระองค์จะเรียกพวกเขามาเป็นสาวก ซึ่งเป็นสิ่งที่พวกเขา รู้สึกคุ้นเคยและปลอดภัย แทนทีจะรอคอยการทรงเรียกสู่การรับใช้ อาจมีสาเหตุจากการขาดทิศทางทีชัดเจน ความวิตกกังวล

พระเจ้าทรงปรารถนาให้คริสเตียนทุกคนมีส่วนทำตามพระมหาบัญชาของพระองค์ (มธ. 28:18-20) ซึ่งจากเหตุการณ์ในตอนนี เราสามารถเห็นตัวอย่างของพระเยซูในการรื้อฟื้นหัวใจของผู้รับใช้ได้ดังนี้:

1. รับใช้ด้วยความ “เข้าใจ” (ยอห์น. 21:3-6)

1.1 พระเจ้าทรงมีวิธีการของพระองค์: เราทุกคนก็มีทักษะและความชำนาญบางอย่างเพื่อทำสิ่งต่างๆ ให้สำเร็จ เช่นเดียวกับสาวกซึ่งเป็นชาวประมงน่าจะทราบวิธีจับปลาเป็นอย่างดีแต่ก็ยังไม่ค่อยได้ แต่เมื่อทำตามทีพระเยซูบอก กลับเกิดผลมากเกินกว่าทีพวกเขาคาดหมาย พระองค์ก็มีแผนงานทีดีที่สุดเตรียมไว้ให้กับเราเสมอ

1.2 ถ่อมใจและน้อมรับการทรงนำของพระเจ้า: เราต้องรักษาหัวใจแห่งความเชื่อฟังพระเจ้าไว้เสมอ และไม่อนุญาตให้ประสบการณ์หรือความรู้ทำให้เราหยิ่งผยอง การรับใช้พระเจ้าเราไม่อาจก้าวนำพระเจ้าได้ แต่พระเจ้าเป็นผู้บอกเราว่า เมื่อไรควรจะทำอะไร ทีไหนจึงจะเกิดผลสูงสุด เพราะพระองค์เองทรงร่วมงานกับเรา

1.3 การเกิดผลในงานรับใช้มาจากพระเจ้า (ยอห์น. 21:6, 1 คร. 3:6) เราอาจคุ้นเคยกับคำถามว่า “ทำไม” เราจึงไม่เกิดผลแม้จะพยายามอย่างสุดความสามารถแล้ว แต่พระเจ้าไม่ได้ทรงตัดสินการเกิดผลเช่นเดียวกับทีมนุษย์ตัดสิน และทรงอวยพรผู้รับใช้ทีฟังพาพระองค์และกระทำด้วยท่าทีถูกต้อง พระเจ้าไม่ได้มองการเกิดผลเพียงแต่ด้านปริมาณ แต่ทรงปรารถนาให้เราทำ ส่วนของเราด้วยความเชื่อ ด้วยความสัตย์ซื่อ แล้วพระองค์จะเป็นผู้ให้เกิดผลเอง

1.4 พระเจ้าทรงใช้เราอย่างทีเราเป็น: เช่นเดียวกับทีพระเจ้าทรงเรียก อัครสาวกเปโตรซึ่งเคยเป็นเพียงชาวประมง (มธ. 4:19), นักถวายเป็นผู้สัตย์ซื่อซึ่งเป็นเพียงหญิงม่ายผู้ขัดสน (ลก. 21:2-4), หรือผู้วินิจฉัยโมเสสซึ่งคิดว่าตนเองพูดไม่เก่ง (อพย. 4:10) เราเป็นอย่างไร อยู่ในสถานะไหนพระองค์ก็สามารถใช้เราได้

2. รับผิดชอบด้วยความ “วางใจ” (ยน. 21:9-13)

เป็นไปได้ว่า อัครสาวกผู้ดำเนินชีวิตใกล้ชิดกับพระเยซูคริสต์มาตลอด จะมีความเคยชินกับการจัดเตรียมทุกสิ่งทุกอย่างที่จำเป็นในงานรับใช้จากพระองค์ (ยน. 12:1-2, มธ. 14:19-22) เมื่อพวกเขาไม่เห็นพระองค์แล้วความวางใจก็อาจหมดสิ้นไป แต่ความจริงแล้วพระองค์ทรงสัญญาที่จะอยู่กับเหล่าสาวกและผู้ที่ยังวางใจในพระองค์ตลอดไป (มธ. 6:31-33, มธ. 28:18-20)

เมื่อเรารับใช้ พระองค์ก็ทรงรับรองการทำงานของเรากับการอวยพรต่างๆ (กจ.4:32-35) เมื่อเราก้าวเข้าสู่งานรับใช้ด้วยความวางใจในพระสัญญา เราก็ไม่จำเป็นต้องกลัวหรือกังวลอีกต่อไป

3. รับผิดชอบด้วยความ “สมัครใจ” (ยน. 21:15-17)

เปโตรรู้สึกเสียใจเมื่อพระเยซูทรงถามเขาถึงความรักของเขามีสต่อพระเยซูคริสต์เป็นครั้งที่สาม (ยน. 21:17) อาจเป็นเพราะเปโตรระลึกถึงครั้งที่เขาบอกกับพระองค์ว่าจะไม่มีวันทิ้งพระองค์ แต่ก็ปฏิเสธพระองค์ถึงสามครั้ง (มธ. 26:31-34) เขาจึงอาจฟุ้งผัดในหัวใจและสูญเสียความมั่นใจในความรักของตัวเองที่มีต่อพระองค์ แต่พระองค์ทำให้เขารู้ว่า ไม่ว่าเขาจะมีความรักให้กับพระองค์ในระดับใด วิธีการแสดงออกถึงความรักนั้นคือ การรับใช้ตามพระมหาบัญชา ซึ่งเป็นการทำตามระดับความสมัครใจของเรา แล้วสิ่งที่ทำด้วยความสมัครใจนี้ ย่อมนำมาซึ่งสันติสุขสู่เรา

หัวใจของผู้รับใช้ที่แท้จริงจำเป็นต้องประกอบด้วย ความเข้าใจในการทรงเรียกและแผนงานที่พระเจ้าทรงมีให้กับเรา, ความวางใจในการจัดเตรียมของพระองค์, และความสมัครใจในอาสาตัวรับใช้พระองค์

คำถามเพื่อการอภิปราย

1. การรับใช้ควรประกอบด้วยความเข้าใจในเรื่องใดบ้าง?
2. ความวางใจเกิดขึ้นเพราะเหตุใดบ้าง?
3. ท่านคิดว่าการทำด้วยความสมัครใจและการทำด้วยความรักต่างกันหรือไม่ อย่างไร?